

15: The Longest Hike

Dag 34: Van Calgary (AB) naar Hill Spring (AB)

180 mijlen vandaag / 15971 km in totaal / 13064 stappen vandaag

Bah, wéér regen! Na een tamelijk onrustige nacht, waarin vooral in het 1ste deel zowel Hoesy als ik last hebben van een droge hoest, hoor ik tegen de morgen aan de regendruppels op het dakraam tokkelen. Het is duidelijk dat m'n halve trouwboek zich niet 100% voelt, dus laat ik hem rustig liggen als ik om 08u00 opsta: we hebben tijd genoeg. Terwijl het water opwarmt – Hoesy, Seighin en ikzelf gaan alle drie douchen, want wie weet wanneer de volgende keer zal zijn – maak ik de fruitsla klaar, wat niet teveel tijd in beslag neemt. Tegen dan is de temperatuur perfect voor een deugddoende douchebeurt, waarna ik met een laatste lading was naar de wasruimte stap. Het plan is alvast een machine in te palmen – mocht het nodig zijn – en dan naar het onthaal te gaan voor munten.

Er is echter een dame aanwezig die me vraagt of ik inderdaad wil wassen: eum, ja? Als ze wegwandelt, besef ik dat het heel waarschijnlijk de poetsvrouw was, en in een opwelling vraag ik haar of ze toevallig 2 muntstukken van 1 dollar heeft. Ja, dat heeft ze, en even later kan ik m'n machientje met vuile was in gang zetten.

Ondertussen heeft ook Hoesy een douche genomen en kan Seighin het mini-badkamertje gebruiken. Ergens had ik verwacht dat onze jongste voor het laatste ontbijt van Loic toch een effortke zou doen en pancakes zou maken, maar dat is dus niet gebeurd. Bemerk ik een lichte teleurstelling bij onze oudste zoon? Ik ben al bezig met het verdelen van de fruitsla als Seighin langs z'n neus weg vermeldt dat hij op een kwartiertje tijd voor pannenkoeken kan zorgen. De daad bij het woord voegend gaat hij

laatste kledingstukken in z'n trolley laten verdwijnen.

Nog even dumpen en bijvullen en om iets voor elven vertrekken we richting luchthaven: het is Loic die rijdt. Eerder deze ochtend was Hoesy tot de spijtige vaststelling gekomen dat Head-Smashed-In Buffalo Jump World Heritage Site op maandag gesloten is. Dat is een tegenvaller: dit hadden we graag willen bezoeken. Tijdens onze wandeling naar het luchthavengebouw krijg ik een zotte aan de slag met melk en pancake-mix en even later ligt er inderdaad een stapeltje uitnodigend op Loics bord te dampen. Leuk!

Na mijn ontbijt verdwijn ik weer even om de was in de droogkast te laden – gelukkig zijn er ditmaal geen kleren die geen droogkast kunnen verdragen – en als ik terugkom, krijg ik ook nog een pannenkoekje voorgeschoteld. Een nog steeds niet helemaal fitte Hoesy bekommert zich om de afwas. Met de hulp van Loic verwerk ik een half uurtje later het droge wasgoed en kan hij de

ingeving: wat als we deze vrijgekomen tijd nu eens nuttig zouden invullen? Ik wil gerust opzoeken of Calgary geen outlet shopping mall rijk is waar ik een paar uurtjes kan rondlopen. De 2 mannen kunnen dan rustig in de RV chillen. Tot m'n verbazing wordt dit voorstel niet dadelijk afgewimpeld: yes!

We vergezellen Loic alle drie tot aan de plek waar alleen hij verder mag: een dikke knuffel, een bedankje voor de fantastische 3 weken samen, en weg is hij! Naar mijn aanvoelen is het einde van onze vakantie nu gestart: over enkele dagen vertrekt ook Seighin, en dan hebben we nog een volle week met ons getweeën vooraleer ons avontuur er opzit. Wat is de tijd toch weer gevlogen!

M'n speurwerk naar een shopping mall heeft resultaat opgeleverd: er is er een op een paar kilometer rijden van de luchthaven, én hij telt verschillende winkels waar ik 'op bestelling' kan gaan shoppen. Het is iets na de middag als we er arriveren, en we overleggen even hoe we het gaan aanpakken. Seighin heeft nieuwe schoenen nodig: als we daar eerst voor kijken, kan hij naderhand naar de RV terugkeren en hoeft hij niet de ganse tijd tegen zijn zin winkel in, winkel uit te lopen. Hoesy van zijn kant beslist om me te vergezellen op m'n shoppingraid, ook al mag hij van mij gerust op z'n gemakske in de camper blijven.

Zo gezegd, zo gedaan. Het CrossIron Mills Shopping Centre blijkt een grote, leuk ingerichte en overdekte outlet met winkels en een food court te zijn. In de Vans winkel vindt Seighin quasi dadelijk schoenen die hem aanstaan en na contact met Loic, die aan de gate aan 't wachten is, scoren we ook voor hem nieuw schoeisel. Wel een gek zicht zo: eerst moeten Loics steunzolen, die hij achtergelaten heeft, in de sneakers gepast worden en vervolgens moet Hoesy ze – zonder steunzolen weliswaar - aantrekken. Als ze net te klein zijn voor hem, zijn ze perfect van maat voor Loic. Da's al een goei begin!

15:The Longest Hike

Seighin vraagt ons wat onze plannen zijn: wanneer en wat gaan we eten? We besluiten dat het een beetje zot zou zijn om hem naar de RV te laten gaan en daar bokes te laten eten, terwijl we eigenlijk voor de rest van de dag niets anders meer moeten doen dan shoppen en rijden. En dus begeven we ons naar de food court, waar onze keuze op 'Boston Pizza' valt voor een warme middagmaaltijd.

De rest van de namiddag baseren Hoesy en ik ons op het verlanglijstje dat door de verschillende gezinsleden opgesteld is om onze winkeltijd in te vullen. Wat echter aanvankelijk veelbelovend begon, blijkt na een poosje toch tegen te vallen: bepaalde zaken, zoals shorts en zwembroeken, zijn niet meer te vinden, terwijl andere dingen gewoon niet voorhanden zijn. Bovendien hebben we het gevoel dat het hier in Canada toch iets duurder is dan in de USA. Voor de 2 kleindochtertjes kopen we winterlaarsjes van Bearpaw, en ik scoor nieuwe lingerie in Victoria's Secret, maar voor de rest keren we met lege handen naar de RV terug. Misschien moet ik toch nog maar wat tijd proberen uit te trekken in de outlet in Alabama?

Na nog een tankbeurt en met Seighin als copiloot begint Hoesy om iets voor zessen aan de rit naar het visitor

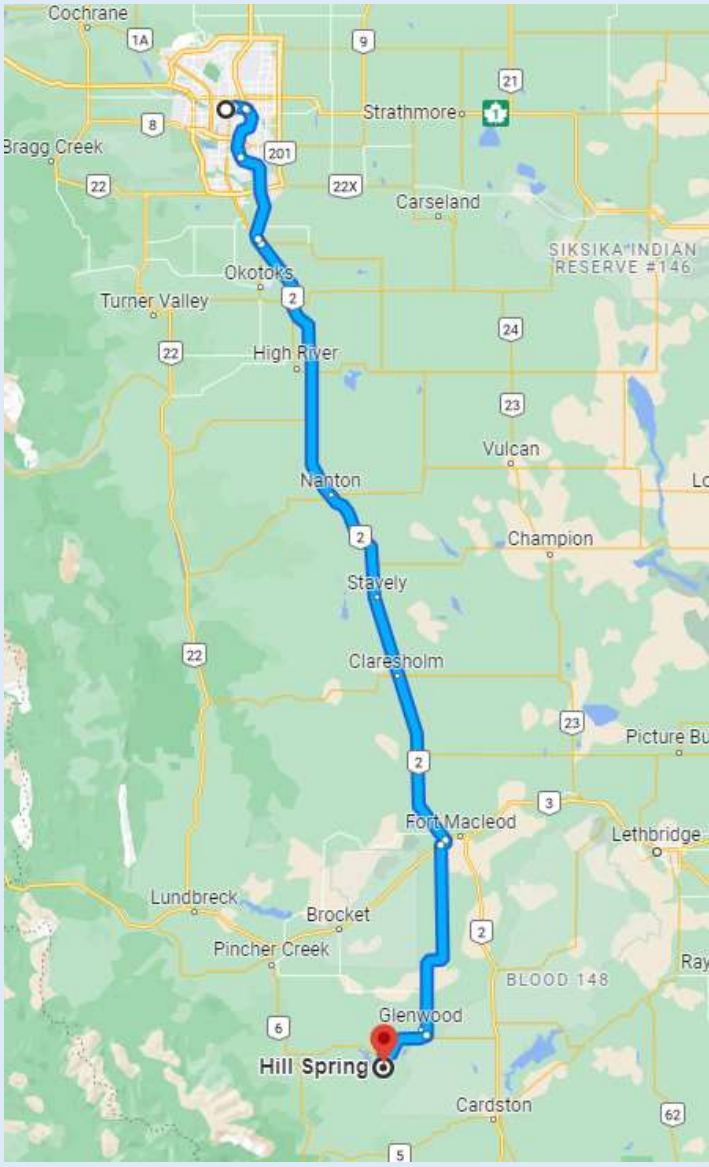

centre van Waterton National Park. Dit is eigenlijk de Canadese tegenhanger van het Amerikaanse Glacier National Park en de laatste plek die we bezoeken vooraleer we definitief van Canada afscheid nemen. Ik beloof aan Seighin om zo snel mogelijk bij te schrijven, zodat ik met hem van plaats kan wisselen, maar de inspiratie laat het een beetje afweten. Tijdens onze rit volg ik Loics vlucht naar Toronto, die met behoorlijk wat vertraging vertrokken is. Gelukkig voor hem is ook zijn volgende vlucht, die naar Amsterdam, verlaat, en bereikt hij nog op tijd de gate: men is zelfs nog niet begonnen met boarden.

We zijn 2,5 uur verder en bijna op onze bestemming vooraleer ik m'n laptop kan afsluiten en mee op zoek kan gaan naar een geschikte overnachtingsplaats. Het regent behoorlijk hard en het is turen in het donker naar een hint van inham of secundair weggetje. Even rijden we er voorbij en moeten we een plekje vinden waar we veilig kunnen draaien. Dan zitten we ter hoogte van het paadje, dat amper zichtbaar is en schuin naar beneden afloopt. Eum… ben je zeker dat we hier mogen staan? Ja, volgens de 'Overlander'-app wel: een gratis plek aan de oever van de rivier tegenover de betalende kampeerplaatsen van Waterton Recreation Area.

Er staan geen andere overnachters geparkeerd, dus nestelen we ons op een grintstrook van waaruit we morgen gemakkelijk terug kunnen vertrekken. De omgeving is pikkedonker; we zullen morgenvroeg wel zien waar we juist terechtgekomen zijn. Ons eenvoudig avondmaal bestaat uit lekker warme soep en enkele bokes: geen van ons allen heeft nog veel honger. Hoesy kruipt quasi onmiddellijk daarna onder de wol: hij snakt naar een goeie nachtrust. Ik maak nog wat oefeningetjes op Duolingo en verleng met de hulp van onze jongste het maandabonnement voor m'n Amerikaanse simkaart, want dat komt vandaag te vervallen. Straks zitten we terug in de USA en dan zou verbinding wel leuk en handig zijn. Het loopt tegen elven aan als ik bij een gloeiende echtgenoot in bed kruip: als dat maar niet erger wordt!

15:The Longest Hike

Dag 35: Van Hill Spring (AB) naar Waterton Lakes National Park (AB)

70 mijlen vandaag / 16084 km in totaal / 21132 stappen vandaag

De hele nacht door heeft het geregend, wat me spookbeelden van wegspoelend grint onder de wielen van onze RV oplevert. Geen idee waar die verdomde rivier loopt, maar ik hoop dat we er ver genoeg van verwijderd staan. Hoesy heeft een slechte nacht: veel woelen en draaien, warm en koud tegelijkertijd, kleine kreetjes die wijzen op ongemakkelijk dromen. Het vervelende is vooral dat hij geen Ibuprofen, een Amerikaanse tegenhanger van onze Dafalgan, mag innemen, want een van de bestanddelen is aspirine en daar is hij allergisch voor.

Ook ik ben dikwijls wakker, deels door m'n zieke echtgenoot, deels door tot 3x toe bezoek tegen de ochtend aan, van een auto of een RV, die echter snel weer vertrekt, maar ook van een ganse bende Canadian Geese. Weliswaar natuurgeluiden, deze laatste, en zéker te verkiezen boven lawaai van verkeer, dat hier quasi onbestaande is. Om 07u00 check ik even m'n GSM: Loic is goed gearriveerd, ondanks miserie met beide vluchten en het verlies van z'n shaker ergens in Schiphol. Een uurtje later sta ik op, draai de verwarming hoger en kleed me aan. Dan ga ik buiten even poolshoogte nemen: we staan nog steeds op droge grond en het zonnetje schijnt! Ik neem enkele foto's en stuur ze naar het thuisfront. Amber heeft een kiekje van Lily in de RV van Stef en Lieve in het familiegesprek op Messenger gepost: ze vertrekt met Sanders ouders voor 3 weken naar Kroatië. Tegen dat ze terug thuiskomt, is kleine zus of broer er… wat

normaal gezien nu al zou moeten geweest zijn. Dat kleine spook voelt zich kiplekker in mama's buik, zoveel is zeker!

Het lijkt ineens ruimer in onze camper: wat 1 persoon minder kan maken! Ik mis Loics aanwezigheid wel, en de 2 anderen hoogstwaarschijnlijk ook. Seighin voelt zich bovendien evenmin 100%: verdorie, heb ik ze dan allemaal aangestoken? De bereide hoeveelheid fruitsla moet ik nog terug aanpassen: de 3 kommetjes zijn goed vol. Afwassen, tanden poetsen en terug het hellend weggetje op: het is 10u00 als we koers zetten naar het laatste nationaal park dat we op Canadees grondgebied gaan bezoeken,

15:The Longest Hike

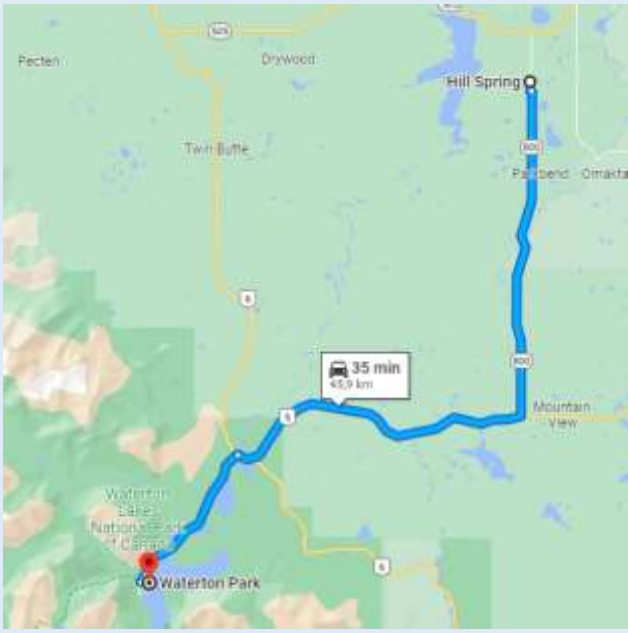

Waterton Lakes National Park. Het landschap onderweg naar het park is veelbelovend: mooi en ruig.

Om 10u45 arriveren we aan de ingang: hei, dit is de allereerste keer dat onze 'Parks Canada Discovery Pass' effectief gecontroleerd wordt! Het visitor centre ligt midden in Waterton, een uiterst charmant stadje dat aan Upper Waterton Lake gelegen is. Een vrouwelijke ranger met een accent dat de mannen als Duits bestempelen, geeft uitleg over de omgeving en de trails. M'n zus heeft laten weten dat de Carthew-Alderson Trail een absolute aanrader is, maar daar heb je een hele dag voor nodig, en zoveel tijd hebben we niet. We opteren voor een rit langs de schilderachtige Red Rock Parkway. De Red Rock Canyon Loop is gesloten voor onderhoudswerken, dus kiezen we voor de 2 km lange Blakiston Falls Trail.

Als we echter een half uurtje later de parking opdraaien, ontstaat er verwarring. Er is geen aanduiding waar de wandeling juist begint, juist een heleboel hekken. Ook aanwezig zijn borden met tegenstrijdige info: hier staat aangegeven dat de wandeling die wij willen doen, niet toegankelijk is, terwijl de Red Rock Canyon wél open blijft tijdens de werken??? Na enige tijd vruchteloos rondlopen geef ik het nijdig op: ze mogen verdorie wel juiste informatie verstrekken in het bezoekerscentrum!

15:The Longest Hike

Om 12u15 vangen we de terugtocht aan. Halverwege de Red Rock Parkway staat een trail aangegeven die wel op het plannetje voorkomt, maar niet aanwezig is in de uitleg van de verschillende trails: de Bellevue (Prairie) Trail, zo'n 3,8 km lang, enkel. Zullen we die dan maar bewandelen? Volgens m'n AllTrail-app zouden we een 3-tal uur nodig hebben om de trail heen en terug af te leggen: zouden we dan niet best wat proteïnerepen of trailmix meenemen? Nee, we zien wel hoe ver we gaan: we kunnen altijd op onze stappen terugkeren als het nodig is.

15:The Longest Hike

Om 12u25 beginnen we eraan en anderhalf uur later staan we terug aan onze camper. Niet omdat we niet helemaal tot het einde gegaan zijn, maar omdat de hike klaarblijkelijk korter is dan officieel aangegeven. Ik gebruik 'officieel', want op het vermeende eindpunt loopt er nog wel een paadje verder, maar da's duidelijk minder

gebruikt én afgesloten met een rij keien aan het begin. Volgens ons zijn er mensen geweest die op eigen houtje verder gegaan zijn, en daardoor een soortement van weggetje gevormd hebben. Het is een mooie hike, alleen loopt het traject de hele tijd door af en toe glooiende weilanden omringd door bergen. Een beetje eentonig als het ware. We vinden sporen van verschillende dieren in de vorm van uitwerpselen en veel holen in de grond naast het pad; buiten 4 andere hikers zijn we evenwel niets levends tegengekomen.

Terug in de RV lanceert Hoesy een verandering van plan: als we vandaag nu eens niet de grens met de USA overstaken, maar hier nog een keer zouden overnachten? Dan kunnen we morgen wél die lange hike van 20 km maken. We verliezen hierdoor niet echt tijd: de plannen voor onze doortocht doorheen Glacier National Park via Going-to-the-Sun Road stonden nog niet vast. Seighin is er niet dadelijk voor te vinden: die heeft maar schrik dat we vrijdag niet op een deftig tijdstip in Seattle, WA zullen geraken – zijn vlucht vertrekt zaterdagochtend vroeg. Ik daarentegen heb er wel oren naar: volgens de brochure is dit de meest schilderachtige en volledige wandeling van het park, waarbij we alle soorten terrein en vegetatie die het park rijk is, te zien zullen krijgen.

We bekijken even hoe ver we verwijderd zijn van Babb, MT, waar we opnieuw in het restaurantje waar we 2 jaar geleden gegeten hebben, willen dineren en hoeveel tijd het dan nog in beslag neemt om in Seattle te geraken. Ondertussen rijden we terug naar het visitor centre, waar we bij dezelfde ranger als deze ochtend uitkomen. We vertellen haar dat de Blakiston Falls Trail gesloten is: ze komt uit de lucht vallen. Da's duidelijk niet gecommuniceerd geweest. Dan informeren we naar de mogelijkheid tot vervoer naar het begin van de Carthew-Alderson Trail: een gratis shuttlebus die om 09u00 vertrekt, brengt ons tot aan de trailhead. Fijn! En is er eventueel nog plaats op het

kampeerterrein van het stadje vanavond? Ja, hoor: gewoon binnenrijden en een plek kiezen; de afrekening kan morgenochtend gebeuren. OK, dan is de beslissing gevallen: we blijven een nachtje hier kamperen!

Als we naar het begin van Lower Bertha Falls Trail rijden, spotten we gewoon aan de zijkant van de weg een hert dat rustig in het gras ligt. Wauw, dat voelt zich niet bedreigd. Op de parking van de trailhead is er een kleiner exemplaar dat zich in de tuin van een nabijgelegen huis aan het gazon te goed doet. Terwijl we bokes aan 't eten zijn, daagt er eentje vlak voor de RV op dat eveneens naar de tuin wandelt en zich daar neervlijt. Zoveel 'wilde' beestjes zo dichtbij: het is duidelijk dat de bewoners van dit stadje, menselijk en dierlijk, aan elkaar gewoon zijn.

Om 15u30 beginnen we aan onze 2de wandeling van vandaag: er is nog meer zonnetje dan deze voormiddag en niet te fris. De hike naar Lower Bertha Falls staat als 'moderate' omschreven, waarschijnlijk te wijten aan de enkele stukken waar er wat klimwerk aan te pas komt. Volgens de beschrijving heeft deze wandeling een hoogteverschil van 175 m; de AllTrail-app voegt er nog aan toe dat dit een populaire spot is om zowel te

hiken, te lopen als in de winter met sneeuwschoenen te bewandelen, dus dat er wel wat volk op de weg kan zijn. Dit valt echter reuze mee. Het zandpad dat met steentjes bezaaid is, slingert zich tussen de bomen en rond de rotsen en bij elke bocht worden we getrakteerd op een mooi panorama. Vanop deze hoogte zien we dat het stadje begrensd wordt door het meer, en dat er een groot keienstrand is dat in de zomer waarschijnlijk wel volk zal trekken.

Eigenlijk sneller dan verwacht, na zo'n 40 minuutjes stappen, bereiken we de waterval; via een brede, houten brug hebben we er een direct zicht op. We blijven er even verpozen, en vatten dan de terugweg aan, eveneens op ons gemakske. Er wordt over vanalles en nog wat gebabbeld, alle drie zijn we ontspannen en genieten we. We nemen de tijd, en komen om klokslag 17u00 terug op de parking aan: exact anderhalf uur, 'volgens het boekske'.

Vooraleer we een plekje op de kampplaats gaan zoeken, houden we nog halt bij Cameron Falls, vlak voordat we het stadje terug inrijden. Ook daar komt er weer een hertje op het nabijgelegen wandelpad kijken; het beweegt niet als ik voorzichtig dichterbij kom om het te fotograferen. Nog wat verder zijn er ineens 4 stuks in iemands tuin te bewonderen. Maar het mooiste exemplaar staat te grazen in een hoger gelegen stuk prairie langs de weg die naar Bison Paddock leidt: een mannetjeshert met een prachtig gewei.

Tegen 18u00 rijden we de grote campground binnen waar we volgens de ranger vrij een plaats mogen kiezen. We hadden gehoopt een full hook-up te kunnen scoren, maar die plekken zijn allemaal benomen. Dan maar vlug even naar de dumpsite en vervolgens tussen de bomen een spot met elektriciteitsvoorziening claimen. De douches en toiletten liggen op

wandelafstand, maar ik zou nu eerst en vooral even willen schrijven, voordat we beginnen te aperitiefen. Hoesy gaat al wel een douche nemen; onze kleinste maakt alvast z'n bed. Dan volgt een tijdje platte rust voor de heren, terwijl ik ijverig voort tokkel.

Ik ben nog niet klaar met m'n verhaal om 19u30, maar ik beslis even te pauzeren, anders zitten we te laat aan tafel. Na een bescheiden aperitiefje eten we opnieuw een 'lekker' diepvriesgerechtje; Seighin en ik hebben nog een stukje appeltaart als dessert, Hoesy neemt een rijstpapje. Na het eten staat Hoesy er op om alleen af te wassen, dan kan ik gaan douchen en m'n haar wassen. De jongste volgt m'n voorbeeld, om naderhand nog pancakes voor morgenvroeg te bakken. Ik had me halvelings voorgenomen om alvast fruitsla te maken, maar aangezien ik ons verhaal van vandaag nog moet afmaken én m'n haar drogen, besluit ik om morgen wat vroeger dan gepland op te staan. Nog een Duolingo'tje of 2 en dan licht uit: morgen wordt een inspannende dag. Het nabije geroep van een uil wiegt me in slaap…

Dag 36: Van Waterton Park (AB) naar Babb (MT)

91 mijlen vandaag / 16230 km in totaal / 37557 stappen vandaag

Vandaag begint de herfst én de vriezeman is op bezoek geweest! Niet dat we het koud hebben gehad deze nacht; we hebben zelfs betrekkelijk goed geslapen. Hoesy is duidelijk aan de beterhand, nog niet helemaal de oude, maar alleszins al veel minder last van z'n hoest. Ik kan me nog vaag herinneren dat ik fijn gedroomd heb; waarover echter weet ik niet meer – misschien maar goed ook ☺ De wekker laat alleszins 'vroeg' van zich horen: om 07u00 kruip ik m'n bed uit, want we moeten op tijd zijn voor de shuttlebus!

Het fruit snijden gaat naar goeie gewoonte vlotjes, en om 07u30 zijn we aan 't ontbijten. Seighin heeft de pancakes die hij gisterenavond nog gebakken heeft, eventjes in de microgolfoven opgewarmd: 'n extraatje dat we goed zullen kunnen gebruiken, gezien de dagtocht die ons te wachten staat. De afwas doen zal niet meer lukken: ik moet de bokes voor ons lunchpakket nog smeren, terwijl de jongens alles in orde aan 't brengen zijn qua benodigdheden voor de hike.

Toch is het ineens al na 08u30 als we aan het sanitaire blok vers water gaan inslaan en vervolgens naar de uitgang van het park rijden. Bummer: het loketje is nog niet bemand, wat wil zeggen dat we onze overnachting niet kunnen betalen. Dat betekent dat we straks na de wandeling nog even moeten terugkeren. De dumpsite bevindt zich buiten de campground; eens dat die handeling ook uitgevoerd is, parkeren we de RV tegenover het visitor centre. Van daaruit wandelen we gepakt en gezakt naar de sportwinkel van het stadje waar de shuttlebus staat te wachten.

Hm, ze zit al goed vol! Gelukkig zijn we nog op tijd, alhoewel… De chauffeur vraagt of we mee naar Cameron Lake, het vertrekpunt van de hike willen. Ja, da's de bedoeling! Of we binnen in de winkel nog even de tickets willen aanschaffen? Oesje, in het

bezoekerscentrum hadden ze ons verteld dat dit een gratis dienst is! En ik heb geen betaalmiddelen op zak! Gelukkig kan Hoesy met z'n iPhone-app betalen; enkele minuten later en 63,00 CAD armer stappen we het busje op en nestelen we ons achterin.

Een dame vlakbij ons zegt iets op gedempte toon tegen haar man als ze ons hoort praten. Hij antwoordt in het nagenoeg accentloos Engels. Mijn nieuwsgierigheid is gewekt, en de hele rit probeer ik discreet te luisteren wat voor taal ze tegen elkaar spreken. Alhoewel de conversatie in het Engels plaatsvindt, meen ik een Nederlands accent te detecteren: vreemd! Een medepassagier vertelt over de grote brand van 2017 die meer dan 30% van de omgeving in de as gelegd heeft. Vandaar die berghellingen vol verwrongen en verbrande boomstammen! Straks eens googelen naar de ware toedracht van het gebeuren. Het was alleszins een blikseminslag die de ramp veroorzaakt heeft, en geen menselijke onachtzaamheid: niet minder erg, maar toch…

Omstreeks 09u30 draait het busje de grote, maar nagenoeg lege parking aan Cameron Lake op. Voor diegenen die dit wensen, geeft de chauffeur – waarschijnlijk de eigenaar van de sportwinkel – nog een beknopte, maar interessante uitleg over alles wat met de wandeling te maken heeft: wildlife, welk parcours we zullen volgen, de bewegwijzering. We hebben alleszins een prachtige dag voor ons wandelavontuur uitgekozen: het is nog fris, maar het zonnetje schijnt en dat zal zo voor de ganse dag zijn. Over het meer hangen nog nevelslierten, wat het uitzicht een sprookjesachtige, mysterieuze toets geeft.

De parking is voorzien van een aantal toiletten en terwijl mijn mannen daar nog even gebruik van maken, spreek ik de man van de bus aan: 'Noorderburen?' Hij kijkt eventjes verward, en antwoordt dan in het Engels: 'Yes, indeed.' We geraken aan de praat: hij vertelt dat hij al meer dan 40 jaar in Vancouver woont en hier met zijn vriendin op

vakantie is. Hijzelf is van Amsterdam, zijn vriendin van het zuiden van Nederland. Als die zich bij ons voegt, gaat de conversatie in het Nederlands verder: zij spreekt dit nog wel vloeiend.

Nog even een selfietje bij de rode berin en haar jong die aan het begin van het pad opgesteld staan, en we kunnen vertrekken: het is 09u40. Het 1ste stuk van het traject loopt via 6 haarspeldbochten doorheen verbrand bosgebied. Het voelt een beetje surrealistisch aan: die ontelbare naakte, verkoolde bomen die, alhoewel ze dood zijn, nog steeds rechtop staan, in contrast met het nieuwe uitbundige leven op de bosgrond in de vorm van lage struiken en heesters. Op sommige bladeren ligt er een dun laagje rijm;

naast het groen van de late zomer, voeren de gele, oranje en rode herfsttinten de boventoon. De klim verloopt gradueel: het betere kuitenwerk wacht hoger op ons.

Hoe hoger we vorderen, des te minder dicht wordt het verbrande woud. We krijgen een mooi uitzicht over Cameron Lake, dat naar mijn aanvoelen al diep onder ons ligt. Omstreeks 10u45 bereiken we Summit Lake: een rustig, onaangeroerd meertje dat de rondomliggende bergen perfect in z'n heldere water weerspiegelt. Een korte blik op de aanwezige wegwijzer vertelt ons dat we al 4 km afgelegd hebben: niet slecht!

De soms zompige bosgrond maakt geleidelijk aan plaats voor een drogere ondergrond, bezaaid met steentjes en kiezels. De omgeving verandert ook: nog steeds treffen we verbrande bomen aan, maar ze zijn korter en staan verder van elkaar. De struiken worden vervangen door lage bosjes en plekken alpiene begroeiing. Nog wat verder krijgen we een strook leistenen en losse, gebroken leien voor de kiezen: het wordt voorzichtiger stappen, want die ondergrond glijdt gemakkelijk weg. Om het helemaal

compleet te maken, leidt het pad enkele meters door (verse?) sneeuw. We malen er niet echt om: het zonnetje schijnt en we genieten van onze hike.

Het laatste stuk vooraleer we de hoogste punt van onze wandeling bereiken, is logischerwijze het zwaarste: stevig klimwerk nu, iets frequentere stops ook, toch voor de 2 oudjes. Het is exact 12u00 als we op de top halt houden, en wàt een panorama krijgen we nu te zien. Na de hele tijd praktisch alleen gewandeld te hebben, hebben we nu ook terug gezelschap… van het Canadees-Nederlandse koppel.

De honger begint zich te laten voelen, en we twijfelen of we hier (een deel van) onze bokes zouden opeten. Echter, als we de prachtige omgeving in ons opnemen, merken we een eenzame figuur op een bergtop niet ver van ons op. Seighin herinnert zich dat de chauffeur iets vermeld heeft over Baker's Point en dat je die via een korte trail kan bereiken. Gaan we? Natuurlijk! Een 10-tal minuten en een ploeterbeurt door een

enkeldiepe sneeuwzone later maken we het ons gemakkelijk op de kale rotsen begroeid met korstmossen en genieten we van onze lunch in een top-of-the-world entourage.

Een half uurtje later vangen we het vervolg van onze hike aan: vanaf nu zal er niet veel meer geklommen moeten worden, integendeel. Twee meren liggen uitnodigend in de nabijheid op onze route te lonken: het zijn de Carthew Lakes. We komen regelmatig plekken sneeuw tegen, maar gaandeweg begint ook het groen weer vaste voet aan de grond te krijgen. Het water in de meren is ook hier glashelder en we kunnen kleine vissen zien rondzwemmen. Weer is de omgeving anders: het is het soort landschap waarin je berggeiten en –schapen verwacht. Hoe goed ik de omliggende bergwanden ook afspeur, de beestjes laten zich niet zien.

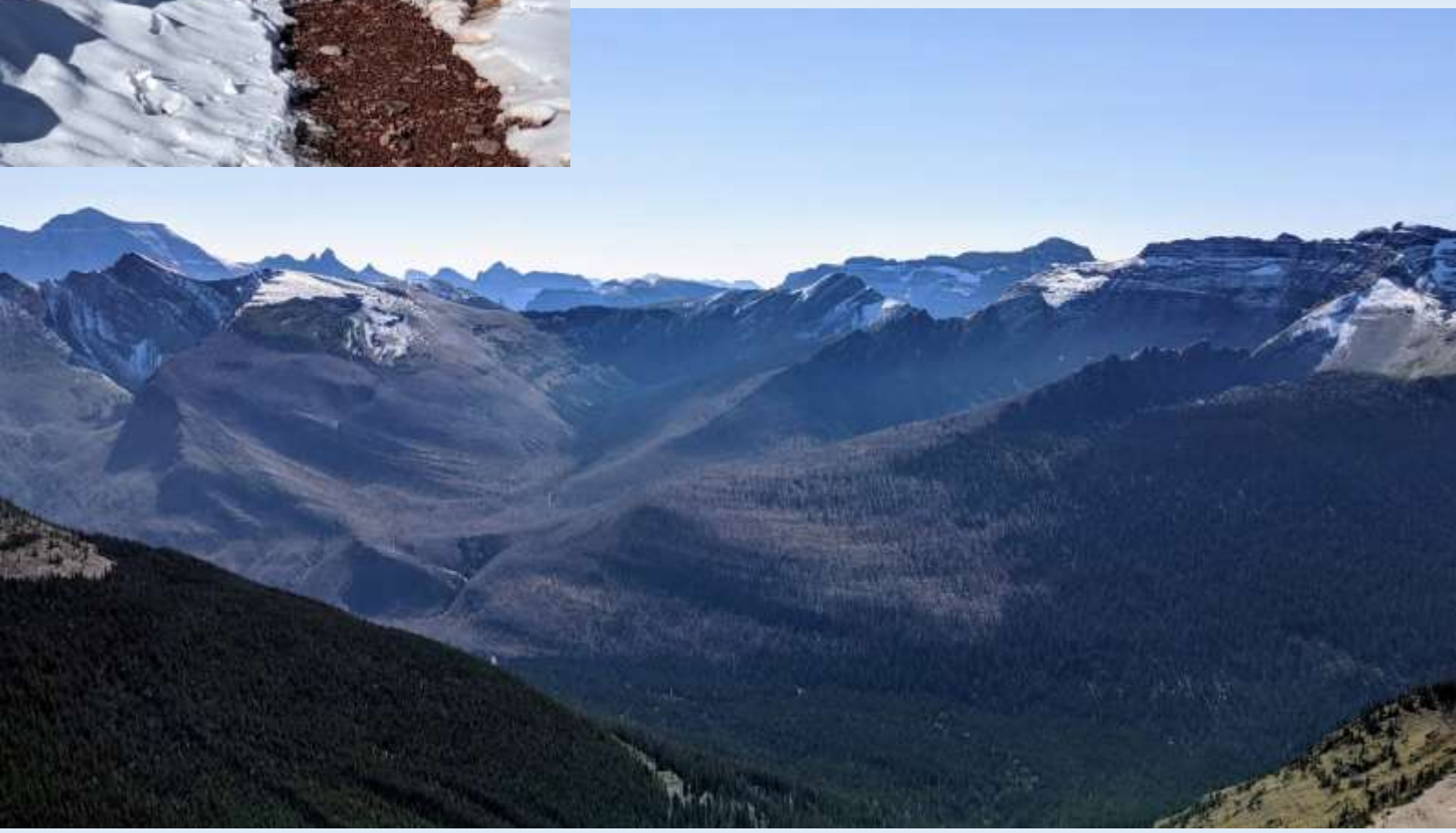

15:The Longest Hike

We zitten nu over de helft van het traject, en de begroeiing wordt hoe langer, hoe enthousiaster: het pad voert ons van het ene naar het andere dennenbosje. Dan ineens weer kale rotsen en een meertje – heeft dit überhaupt een naam? Net voor de afslag naar Alderson Lake zitten er een 4-tal patrijzen op de weg: we houden onze adem in en trekken enkele foto's. We verwachten dat ze zullen opvliegen eens we hen passeren, maar ze verdwijnen enkel ontevreden kirrend in het struikgewas naast het paadje.

Aangezien Alderson Lake het 2de stuk van de trailnaam draagt, en de chauffeur ons verteld heeft dat er daar een rudimentair toiletje is, maken we even het zijsprongetje. Het meer ligt helemaal verstopt achter de begroeiing en is een oase van rust en stille

ruigheid. Wél zijn er minstens 2 netjes onderhouden plaatsen voor tenten, maar tegelijkertijd hangt er een bordje dat je er geen vuur mag maken: eigenaardig. Het water weerspiegelt de sneeuwvlakken van de berg aan de andere oever, en voelt warmer dan verwacht aan. Alle drie brengen we even bezoek aan het nette blokhutje dat het toilet herbergt, en dan vatten we het laatste stuk aan.

Dit zou nog zo'n 6,8 km bedragen, een derde van de totale trail dus. Nu krijgen we een beeld van hoe het woud waar we eerder door gewandeld zijn, eruit zag vóór de verwoestende brand: donkergroene, hoge sparren, de bodem vochtig en rijkelijk begroeid, regelmatig kleine stroompjes die het pad kruisen. De bladeren van de dichte struiken die aan weerszijden van de trail staan, zijn nat: als we er langs gaan, strijken ze tegen onze vesten die we rond ons middel geknoopt hebben, waardoor de onderkant doorweekt geraakt. Ach, dat droogt wel weer!

Ineens is er weer de overgang naar een verbrand gedeelte, met nieuwe, jonge gewassen aan de voet van de zwartgeblakerde bomen. Nog wat verder daagt in de verte het stadje Waterton op: we zijn bijna aan het einde. Beneden aan de voet van de Cameron Falls bekijk ik m'n Waze: we klokken af op 6 uur en 19 seconden voor een afstand van 19,65 km. Dit was een fantastisch mooie hike!

15:The Longest Hike

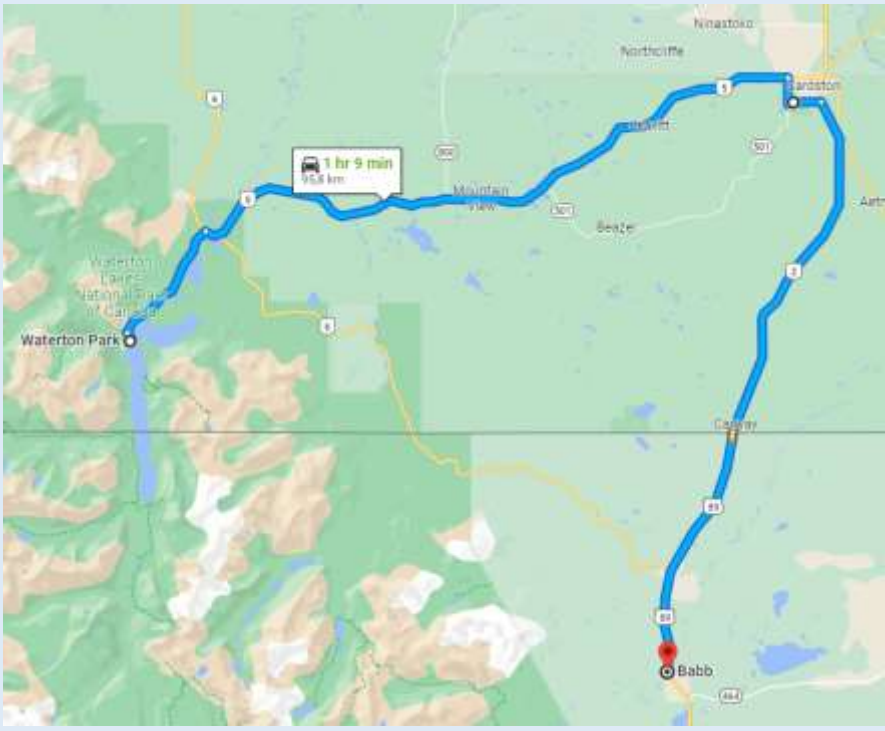

Als we langs de baan naar onze RV wandelen, spotten we opnieuw her en der hertjes die rustig in de graskant liggen, zelfs aan de speeltuin van de school. Ik probeer de mannen nog te verleiden tot een welverdiend warm drankje in de uitnodigende coffeeshop vlakbij, maar ik vang bot: vanavond drinken we wel een extraatje in 'Two Sisters Cafe' in Babb! We rijden nog even langs de campground waar het loketje aan de ingang ditmaal wél bemand is en betalen netjes onze voorbije overnachting [Noot van Hoesy: er was wel even verwarring omdat we voor de voorbije nacht wilden betalen. Ze waren eerlijke campers blijkbaar niet gewoon]. En dan verlaten we Waterton Falls National Park, en zetten we koers naar Amerikaanse grote tweelingbroer Glacier National Park: het is 16u00.

Iets meer dan een uur later daagt de grens met de USA op: tijd om afscheid te nemen van het wondermooie, bij tijden ruige, Canada, waar we finaal toch een 2-tal weken rondgereden, beleefd, en ontdekt hebben. We maken alvast een overzicht van onze fruitvoorraad op: appels, druiven, nog wat ananas en meloen. De Amerikaanse grenswachter is heel ontspannen en joviaal: hoe lang we in Canada waren, en wat onze

plannen zijn in de States. Niks vragen naar wapens, drank, cannabis, fruit. Alleen of we brandhout mee hebben? In nog geen 5 minuutjes is de klus geklaard: 'Welcome to the States! Enjoy the rest of your trip!'

Om 17u30 rijden we de parking van 'Two Sisters Cafe' in Babb, MT op. Wat er op Google aan info te vinden was, is wel degelijk waar: 'Closed for the season'. Hè, da's een tegenvaller! Ik ben al zo vooruitziend geweest om, voordat de verbinding die ik nog steeds via m'n Canadese simkaart had, wegviel, de eetplekjes in de directe omgeving van Babb en St. Mary op te lijsten. Onze keuze valt op eentje in het nationale park: daar zou er ook een kampeergelegenheid zijn, weliswaar niet te reserveren, maar gebaseerd op het principe 'first come, first served'. We mogen immers niet vrij kamperen in dit deel van Montana, want het is Blackfeet Nation.

[Noot van Hoesy: op onze weg naar St. Mary komen we een zwarte beer op de weg tegen. De beer schrikt en rent weg. Plots is het me duidelijk dat je als mens een beer niet kunt ontsnappen. Zo'n beer loopt niet op twee poten maar galoppeert als een paard met sprongen van meer dan 4 meter. Zelfs bergop loopt een beer veel sneller dan een mens. Waar is de bear spray?]

Nog even tanken in St. Mary en dan rijden we om 18u00 Glacier National Park in. De campground ligt niet ver van de ingang, maar een bordje geeft aan dat er geen plaats meer is. Verdorie, da's een streep door onze rekening! We begeven ons toch even naar binnen, in de hoop op een vrije plek. We merken dat de capaciteit van de campground gelimiteerd is, wegens sluiting van 1 loop. Tja, het loopt tegen het einde van het seizoen aan. Na 2 toertjes langsheen de nog geopende lus, moeten we constateren dat het bord het bij het rechte eind had. Wat nu?

Seighin, die als enige verbinding heeft hier – alhoewel ik m'n Canadese voor m'n Amerikaanse simkaart verruild heb, krijg ik geen connectie – gaat op zoek naar alternatieven. Online komt hij van een kale reis thuis, maar als hij belt naar een van de

omliggende campings, heeft hij wel prijs: er is nog een plek, mét 30 amp stroom, echter aan een fee van 58,00 USD. Pfff, da's niet goedkoop! Hoesy oppert om op goed geluk even een stukje terug te rijden naar de campground met tipi's langs de baan om te horen of er daar nog plaats is.

Zo gezegd, zo gedaan. Het geheel oogt verlaten, maar een vriendelijke dame in het kleine visitor center van 'Chewing Black Bones' weet ons te vertellen dat we wel degelijk welkom zijn: de prijzen variëren van 30,00 zonder tot 55,00 USD voor een 'full hook-up'. Eén probleempje: we kunnen niet elektronisch betalen, want hun kaartlezer heeft het opgegeven, dus cash only. Er is tot 22u00 vanavond iemand aanwezig, en als we later zouden arriveren, moeten we morgen maar betalen.

OK, effe overleggen: water en elektriciteit hebben we niet echt nodig. We kunnen in St. Mary geld gaan tanken, in het park iets gaan eten en dan terugkeren om hier de nacht door te brengen. Terug de baan op, nog maar eens: de hoeveelste keer is het nu ondertussen al dat we dit traject afleggen? Hoesy gaat in het winkeltje van het tankstation cash afhalen en komt terug naar de RV met weer maar eens een voorstel tot wijziging van plannen: als we nu vanavond gewoon in ons huisje op wielen zouden eten? Dan kunnen we morgenavond naar het Belgische restaurantje 'East Shore Smoke House' gaan: da's ons vorig jaar goed bevallen en stond aanvankelijk ook in onze roadtriplijst als stoppunt opgenomen. Op deze manier kunnen we ons nu in 'Chewing Black Bones' voor de nacht installeren. Ja, zekers?

Het is 19u15 als onze rit vandaag erop zit: we staan geparkeerd op een grasveld, niet ver van de sanitaire blok, én er zijn nog enkele medekampeerders. De douches zijn niet-betalend; er is zelfs mogelijkheid tot wassen en drogen. Naar slechts 1 ding is Hoesy bij het betalen vergeten te informeren: het paswoord voor de wifi. Aangezien het een behoorlijk eindje wandelen is tot aan de ingang, en ik nog heel wat op m'n programma heb staan, besluit ik het maar zo te laten voor vanavond. Ook de vuile was laat ik voor wat hij is: er wordt me beloofd dat we vrijdag ruim op tijd op onze overnachtingsplek zullen

arriveren, zodat ik nog tijd heb om ervoor te zorgen dat onze jongste zoon met propere kleren terug naar België keert.

Eerste werk: een fluitketeltje water opzetten, dan hoeven we niet té lang te wachten op warm water voor de afwas. Net als het water bijna op kookpunt is, wordt weer alles omgegooid: we zullen eerst tiefen, en pas na het eten afwassen. We zetten onze laatste chipjes en dipsaus op tafel, schenken de rest van de witte wijn uit, en passen de spelregels aan zodat we met z'n drieën 'Codenames' kunnen spelen. Ieder is om de beurt aangever van de tips voor zowel rood als blauw en na 3 rondes hebben we een winnaar.

De 2 eerste rondes spelen we tijdens het aperitief, daarna lassen we een pauze in om te eten. Tijdens het dessert wordt het spel voortgezet, met tenslotte 2 rondes, want Hoesy – die aan het einde van het klassement bengelt – eist een revanche. Vergeefse poging: ik kom met 3 op 3 rondes als kandidaat als onbetwistbare winnaar uit de bus.

Aangezien we toch wel behoorlijk gezweet hebben tijdens onze hike, besluiten Hoesy en ik nog een douche te nemen: hij stapt naar de doucheruimte voor de heren in het gebouwtje op de camping, ik hang de luierik uit en douche in onze RV. Seighin nestelt zich in een campingzeteltje buiten om met Gianna te babbelen; wij laten ons goed hart nog maar eens zien, en wassen zonder zijn hulp af. Die kleine van ons wordt een meester in het ontsnappen aan ambetante jobkes!

Het is al 22u15 als we klaar zijn; omdat ik de medekampeerders niet meer te lang wil lastigvallen met het geluid van onze generator, schrijf ik maar een half uurtje aan ons dagboek en kruip dan onder de lakens, moe maar content over wat we vandaag alweer hebben kunnen ontdekken en beleven. Het einde van onze vakantie nadert met rasse schreden, maar daar probeer ik nu nog niet teveel aan te denken…

